

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים
הרב שמעון גוטסמן שליט"א

אדר א' תשפ"ב

מי מצא את טבעת היהלום

לא יאמן איך הטבעת היקרה נמצאה במקום הלא נכון, סיפור עם מסר נוקב

למה הרב גר בשכירות?

אחד מגדולי הצדיקים בדור האחרון התעקש תמיד לגור בשכירות
הגם שהייתה דירה ברשותו, לימים השף הרב את הנהגתו

עקידת יצחק בדורנו!

סיפור כזה עוצמתי עדיין לא קראתם! מסירות נפש של יהודי צדיק מארצות הברית
שחולה ומשותק רח"ל ושרוי בשמחה תמידית

מתי נמצאו המשקפיים

סיפור מהזק ומיוחד שנשלח על ידי אחד מחשובי הקוראים
איך מבטלים את הגזירות נגד הדת

ברוק ומנוסה: עצה טובה לביטול הגזירות

הגיליון יו"ל בסיוע עמותת "עולם התורה" ע.ר 580332419

לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים
ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

ספרי הרב שמעון גוטסמן שליט"א שראו אור עוד עתה

בטחתי ונושעתי

סיפורים מהזקים בני זמנינו

יגעתי ומצאתי

מאמרים וסיפורים לחיזוק עמלה של תורה בשמחה

מתי נזכה למנוחה ושלווה

הדייג החכם \ הבית הזמני של המיליונר \ כל אחד והחלום שלו \ החלום התגשם: נהיית מיליונר
 מי מצא את טבעת היהלום \ וראך ושמה בלבן \ למה הרב גר בשכירות
 לא כדאי להחליף נעליים \ סיפור מופלא מאיטליה וגרמניה \ מסר חשוב מאוד

הדייג החכם

מורי ורבותי, אנחנו כל הזמן רצים ורודפים, אחרי מה? אחרי השלווה! כולם רוצים כל כך לשבת על מי מנוחות בלי שום טרדות ודאגות, ונדמה לנו שהשלווה ממתינה עבורנו באיזשהו מקום אליו עדיין לא הגענו, וכמו שאמר לי אחד: אם רק היה לי בית פרטי עם חמישה חדרים ורכב נוח הייתי מאושר ונקי מכל דאגה. אמרתי לו: יש לך טעות! בדיוק להיפך, "יש לו מנה רוצה מאתיים", כמה שיש לך יותר ככה גם החלומות שלך גדלים.

ומה באמת? האם יש מקום כזה של שלווה? התשובה היא ששלווה אמיתית יש רק בשמיים ושם אין טרדות ודאגות, אבל דווקא הידיעה הזאת בכוחה לתת לנו מנוחה גם בעולם הזה! כי מה מוציא אותנו מהמנוחה? הדמיונות שלנו שעוד יום אחד נמצא באיזשהו מקום את פסגת חלומותינו, ואז נהיה שמחים, אך מי שיוצא מהדמיונות הללו, ומכיר בעובדה שאין לאן לברוח, ואין לאיפה לרוץ, ההכרה הזאת נותנת לו רוגע ומנוחה. ממש כמו שהיה עם נפוליון: שפגש בדייג שיושב בשפת הנהר ודג דגים בחתנו, שאל אותו נפוליון: ממה אתה מתפרנס? ענה הדייג: כל יום אני דג כמה דגים קטנים, אותם אשתי צולה, וזה האוכל שלנו, ליותר מזה אנחנו לא צריכים, שאל נפוליון: ומדוע שלא תעבוד שעות נוספות, תדוג יותר דגים ותמכור אותם, ענה הדייג: אין

לי צורך בכסף, וכי מה אעשה אתו? אמר נפוליון: אבל אם יהיה לך כסף תוכל לקנות רשת וכך תדוג כמות דגים בבת אחת, ענה הדייג: וכי מה אעשה עם כל כך הרבה דגים? אמר נפוליון: את הדגים תמכור ובכסף תקנה אניית דייגים, ענה הדייג: אין לי צורך באניית דייגים, אמרתי לך שאינני זקוק להרבה כסף, אמר נפוליון: חבל, אם תעבוד קשה תהיה בסוף עשיר, ענה הדייג: ומה כבר ארוויח מהעשירות, אמר נפוליון: הרי אם תהיה עשיר תהיה רגוע, ותוכל ליהנות מהחיים, תוכל לשבת בגדות הנהר ולדוג לך דגים להנאתך, ענה הדייג: וזה בדיוק מה שאני עושה עכשיו.

יעקב אבינו ע"ה ביקש לישב בשלווה מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף, אומר המדרש [תנח" וישב] "צדיקים מבקשים לישב בשלווה, אומר הקדוש ברוך הוא, דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישב בשלווה בעולם הזה." ראיתי מבארים את דברי חז"ל שבאמת מגיע לצדיקים לישב בשלווה, אבל איך זוכים לשלווה? רק על ידי קבלת הייסורים באהבה, להאמין שאי אפשר לברוח מגזירת השם, ופשוט להיכנע לרצון השם. תמיד טוב להתפלל ולבקש שלא נבוא לידי ניסיון ושמעכשיו יהיה רק רחמים מגולים, אך כל עוד הניסיון קיים צריך לשמוח בו, ומי שמתאמץ לשמוח ולקבל את הכול באהבה הוא זוכה לשלווה ומנוחה בעולם הזה.

הבית הזמני של המיליונר

הבעיה שלנו שאנחנו חיים בדמיונות, שוכחים שהעולם הזה הוא רק פרוזדור, ומי שזוכר שזהו רק פרוזדור אין לו דמיונות ואכזבות. כמו שעשיר אחד ביקר את מרן החפץ חיים זצ"ל, הוא התפלא איך הרב גר בבית כל כך פשוט ודל ברהיטים, אמר לו הרב: גם אתה כעת מסתובב בלי בית מפואר ובלי רהיטים, אתה כעת רק הולך דרכים, אמר העשיר: אבל הרב צריך לראות איזה בית יש לי בעיר שלי, עכשיו אני רק בדרך, אבל בבית שלי לא חסר דבר, אמר לו הרב: גם אני רק בדרך, אין לך מושג מה ממתין לי בבית שלי שבגן עדן. כל העולם הזה הוא רק פרוזדור, זה רק תחנת מעבר, לא צריך שהכול יהיה מושלם בתכלית הנוחות בשעה שנמצאים בסך הכול באמצע הדרך.

קראתי סיפור מדהים, שיום אחד מרנן ה"חפץ חיים" זצ"ל וה"אמרי אמת" זצ"ל נסעו בעגלה והגיעו לעיירה אחת, כל יהודי העיירה יצאו לקראתם, אמר ה"אמרי אמת" ל"חפץ חיים": כדאי שנתרומם קצת, שיוכלו כולם לראות אותנו דרך חלון העגלה, זה מאוד ישמח אותם, אמר לו החפץ חיים: אבל רגע אחד שנקבל כבוד מכולם יכול להוריד לנו מהשכר בגן עדן, ענה האמרי אמת: מוטב לוותר על קצת עולם הבא בכדי לשמח יהודים. הסיפור הזה מזכיר לי מידי פעם עד כמה כל הנאה בעולם הזה יכולה להיות על חשבון העולם הבא, על חשבון עולם הנצח, אז וכי משתלם לרדוף כל כך אחרי שטויות והבלים??

כל אחד והחלום שלו

אתם יודעים מה יש בגן עדן? אני לא יודע, אבל הנה תראו המחשה למה שיכול להיות כגן עדן או גיהנום, קראתי איזה קטע מהגה"צ רבי

אשר פריינד זצ"ל, ולאור דבריו עלתה לי ההמחשה הבאה:

אחרי המאה ועשרים מקבל כל אחד את חלומו האישי, אחד שחלם כל ימיו להיות ראש ישיבה גדול, בכדי שכולם יכבדו אותו וישירו לו "ימים על ימי מלך" הוא יקבל את זה בשלימות אחרי המאה ועשרים, הוא יכנס לישיבה של למעלה וכל המלאכים יעמדו וירקדו לפניו ב"שורות", ויושיבו אותו על כסא גדול עם צוות משרתים, אבל, הבעיה היא שאותו אחד יתמלא כולו בבושה וכלימה, הרי למעלה זה עולם האמת, שם רואים את האמת שהעונג האמיתי הוא רק קירבת השם, אין חוץ מזה עונג אחר! את מי בכלל מעניין כבוד מטופש שכזה, ובפרט כשהוא בכלל לא ראוי לכבוד. הוא יחוש שכל זה לעג וקלס וממש יתבייש מעצמו, כמו אחד שלא סיים אפילו מסכת אחת ויום אחד יכינו לו "מסיבת הפתעה" עם שלטים "מזל טוב למתמיד הגדול לרגל סיום הש"ס", הרי לא רק שהמסיבה הזאת לא תשמח אותו אלא היא אף תצער אותו מאוד, אוי לאותה בושה, הרי כולם יודעים שזה שקר וכלל לא מגיע לי כבוד שכזה.

רבותי! בשמיים הדבר היחיד שמעניין הוא: כמה קשר יש לך עם השם יתברך, וכמה שהתאמצת כל ימי חיך להתבטל לקדוש ברוך הוא, כמה שבאמת עניין אותך לעשות את רצונו, כמה תזכה להדבקו בעולם העליון. כך ייווצר מצב שיושיבו יהודי פשוט ליד האבות הקדושים, וכאשר יתמהו כולם: מה זכה זה שלא קרא ולא שנה לשבת ולשוחח עם האבות? ויאמר להם: לא זכה זה אלא מפני ששמע בקול השם, כך מביא ה"אורחות צדיקים" (שער הרצון) כי מי שאכפת לו באמת לעשות את רצון השם הוא זה שישב במקום

חפץ קטן, וכשגילה שזהו חפץ קשה שאינו ראוי לאכילה הוא פלט אותו מפיו וחזר לחטט באשפה. החפץ הזה היה לא פחות מאשר הטבעת האבודה. אמר הרב גלינסקי לחתול: שוטה שכמותך! זרקת חפץ שערכו רב כל כך, יכולת לקבל תמורתו כסף לרכישת אוכל משובח לך ולכל יוצאי חלצך לכמה דורות ובחרת תמורתו באשפה... ומה אתנו? שאל הרב גלינסקי, האם איננו בוחרים לפעמים להתעסק בשטויות וזוטות, במקום לעסוק ביהלומים הגדולים?! (מוכא ב"כאר הפרשה")

וראך ושמח בליבו

כמה זמן אנחנו מבזבזים על מחשבות הבל: "איך פלוני יגיב אם אעשה כך", "מה יאמרו אחרים אם לא אעשה כך", "הלוואי שהיה לי בית כמו פלוני", "מתי תהיה לי עבודה כמו אלמוני". הלוואי שנזכה להדמות קצת לאהרון הכהן ע"ה עליו העיד הקב"ה "וראך ושמח בליבו" (שמות ד, יד) אהרון הכהן ע"ה לא רק שלא קינא באחיו הצעיר משה רבנו ע"ה על שנבחר להושיע את ישראל, ולא רק שהוא פרגן לו כבוד, אלא הוא גם שמח בליבו! פשוט שמח שאח שלו הצעיר עקף אותו... איך אפשר לזכות לזה? רק עם אמונה חזקה שאם אתה לא קבלת את זה סימן שבשבילך זה לא טוב, זה לא היעוד שלך, זה לא מה שיקדם אותך אל המטרה שבשבילה נשלחת לעולם, רק עם אמונה שכזאת אפשר לשמוח בהצלחה של השני. הרה"ק החידושי הרי"ם זצ"ל כתב באיגרת שהעבודה הכי גדולה של נשיאה בעול עם הזולת היא לישא בעול עם שמחת הזולת. הרי כשאחד עובר איזה צער כולם משתדלים לכאוב את כאבו ולעזור לו כפי האפשר, אבל מה קורה כשאחד עובר תקופה של שמחה, הוא הצליח באיזה עניין באופן מיוחד, הוא

גבוה בעולם האמת. פתאום ייגש איזה אחד שכולם כבדו בעולם הזה, מכיוון שהקפיד לעשות את כל חסדיו בפרהסיא ובפרסום גדול, ולפתע הוא ייגש ויתחנן בפני יהודי "פשוט" שהקפיד לעשות הכל בצנעה ובהתבטלות לקב"ה, והוא יתחנן בפניו שיעשה לו "פרוטקציה" וייתן לו לכמה שניות לשבת יותר קרוב לקב"ה...

החלום התגשם: נהיית מיליונר

אחד אחר חלם כל ימיו להיות עשיר, חוץ מכסף שום דבר לא עניין אותו, כשהוא יבוא לשמיים הוא יקבל את שלו, כמה רצית? מיליארד יורו? אין בעיה! קח! בבקשה! אבל את מי מעניין בשמיים כסף... ויש אחד שכל חייו חיפש אוכל מפנק, רק לאכול ולאכול, גם הוא יקבל את רצונו, כמה סטייקים שאתה רוצה תקבל, אבל את מי מעניין אוכל בעולם האמת... בעולם האמת נתייחס פתאום לכל דבר במבט אמיתי, הדברים בפשוטים יקבלו יחס בהתאם, והדברים החשובים באמת הם שיתפסו מקום של כבוד. כמה כדאי כבר היום להשקיע את כל הכוח והזמן על הדברים האמיתיים, הדברים שיישארו אתנו לנצח.

מי מצא את טבעת היהלום

הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל סיפר שיום אחד הוא נכנס לחנותו של הקצב, והנה המולה רבה נראתה במקום, הארונות לא היו במקומם, חפצים רבים היו מונחים בכניסה, והקצב עם צוות עוזריו היו רכונים על הרצפה מחפשים בקדחתנות איזה דבר, לשאלתו הסבירו לו כי אשתו של הקצב איבדה את הטבעת, מדובר בטבעת ששווה הון רב. הרב גלינסקי יצא מהחנות ושם הוא מצא חתול המחטט באשפה, החתול תפס בשיניו איזה

הבן הצטער לשמוע את סיפור השטרות, ותמה באוזני אביו: אבל למה אתה שומר את השטרות הללו, הרי זה כל כך מצער לראות אותם, ולא יזו מטרה הראית לי את השטרות האלה? ואז, ענה האב דברים שליוו את בנו לכל ימי חייו: בני היקר! בדיוק למענך שמרת את השטרות הללו! בכדי ללמד אותך שהעולם הזה הוא רק משהו זמני, לא שווה להשקיע על העולם הזה, הכול יכול להעלם ברגע, עזוב את השטרות, תשקיע רק בדברים שנשארים לנצח!

קוראים יקרים! מידי פעם הקדוש ברוך הוא מנער אותנו, פתאום דברים לא הולכים כמו שהתרגלנו, ולרגע נדמה לנו שהיה יותר טוב אם הכול היה ממשיך כרגיל, היה לנו יותר ישוב הדעת, הכול היה לכאורה מצליח יותר טוב, אבל האמת היא שהקב"ה לא מחפש דווקא שהכול יהיה "פרפקט", הקב"ה מחפש יותר את הלב שלנו, שהלב שלנו יהיה קשור אליו, שנזכור ונחוש תלויים בקב"ה ובטלים בפניו. וכשמדי פעם אנחנו עלולים לשכוח את השם, אז הוא נותן לנו תזכורת, התזכורת כואבת, ובוודאי מפריעה לנו לעשות את הכל בשלימות, אבל במקום השלימות הפנימית, הקב"ה רוצה בעיקר את השלימות הפנימית, וזאת באה דווקא מתוך הקשיים, דווקא מתוך הדברים שלא מצליחים כפי רצוננו, דווקא מתוכם אנחנו נזכרים שבעצם כל העולם הזה הוא זמני, שבעצם הדבר החשוב ביותר הוא לעשות את רצון השם כפי שהוא באמת רוצה, ולא להיכנס לכל מיני מחשבות וחלומות שאין בהם ממש.

לא כדאי להחליף נעליים

יהודי צריך תמיד להיות שמח בחלקו ולרגע לא לחשוב ש"אם הייתי במקום אחר היה לי

מחתן כעת את בנו, הוא חונך את הווילה המפוארת, שאני אשמח?! לא מספיק שאני לא עצוב?! לא! תישא בעול עם השני, תשמח שכל כך טוב לו, תתפלל שימשיך להיות לו טוב, תברך אותו ותציע לו עזרה, הרי כעת יש לו הרבה מטלות, הוא צריך את העזרה שלך ולא פחות גם את השמחה שלך, ולא רק שמחה חיצונית אלא ממש שמחה בלב.

למה הרב גר בשכירות

העולם הזה הוא הבל הבלים, חבל לבזבז זמן על חלומות שווא, גם מה שכבר מצליחים להשיג יכול להילקח מאתנו ברגע, הנה רוטשילד עשיר העולם מת מרעב בתוך הכספת שלו! דווקא הכספת שלו היא שהביאה למותו בייסורי רעב נוראיים רח"ל.

מרון המשגיח הגה"צ רבי אליהו דסלר זצ"ל היה מקפיד בכל ימי חייו לגור בשכירות, גם כשהישיבה העמידה לרשותו בית הוא העדיף להשכיר אותו ובתמורה לזה הוא שכר דירה אחרת, יום אחד שאלו תלמידיו של הרב דסלר את רבם: ילמדנו רבנו מדוע כבודו מתעקש לגור בשכירות? ענה להם הרב: "אני רוצה לזכור בכל עת שהעולם הזה הוא רק פרוזדור, לא נשארים כאן לעולמי עד" המשיך הרב וסיפר להם שהוא קיבל חיזוק גדול בעניין מאביו זצ"ל שיום אחד בהיותו ילד העלה אותו אביו לעליית הגג שם הוא הראה לו עשרות ארגזים המלאים בשטרות, הבן הופתע כל כך ותמה באוזני אביו מדוע לא גילה לו עד היום שהם מיליונרים?? אמר האב: בני היקר, צר לי לאכזב אותך, אבל השטרות הללו לא שווים מאומה, בשעתו שמרתי את כל כספנו במזומן, ועקב הפיכה שלטונית שהייתה במדינה, קם שלטון חדש שביטל את ערך הכסף של השלטון הקודם, וכך ביום אחד הפכנו לעניים.

תקופה היו בה פחות צדיקים, האב שמע את שאלת בנו ואמר לו: ככה אתה שואל? אתה עוד תראה בעצמך! יום שישי הגיע, הבן חיכה שאבא ישלח לו את המלגה השבועית, אבל העזרה לא הגיעה בלית ברירה הצטמצם הבן בהוצאות השבת וקיווה שבשבוע הבא ייזכר אביו ששכח לשלוח לו כסף וישלח לו כפול, אך ביום שישי הבא שוב לא שלח לו אביו מאומה, כשחזר הדבר על עצמו בפעם השלישית הבין הבן שאין זה מקרה בלבד, אך התבייש לפנות אל אביו ולדבר אתו על עניינים של כסף. ניגש הבן לאחד מתלמידיו של אביו והפציר בו שיואיל לגשת לאביו ולברר אצלו מדוע הפסיק לתמוך בבנו, התלמיד התבייש לעשות זאת, אך בלית ברירה לאחר הפצרות רבות ניגש אל הצדיק ואמר לו שנשלח על ידי בנו לברר מדוע הפסיק לשלוח לו תמיכה. באותה שעה היה עסוק הצדיק בעיון בלימודו וכששמע את דברי התלמיד לא טרח להרים את הראש מהספר, אלא רק קרא בקול: מה חושב לו בני, שלעולם אני צריך לתמוך בו? שיתחיל לדאוג לעצמו! התלמיד הופתע לשמוע את דברי הצדיק וחזר ושאל: רבנו, הבן שלכם לא יודע שום דבר חוץ מתורה, מניין יוכל להביא פרנסה הביתה?

והצדיק השיב: מה זה עניני, שילך ללמוד איך עוסקים בסחורה. אתה יודע מה? אני אשלח לך אתך עשרה רובל, אבל תאמר לו שזה הפעם האחרונה שהוא מקבל ממני כסף. אני ממליץ לו שישע לאיטליה לקראת ראש השנה וירכוש אתרוגים, לאחר מכן ייסע לגרמניה שם ישהה בראש השנה, וימכור שם את האתרוגים עד יום הכיפורים ולאחר יום כיפור ישוב הנה, נראה לי שהוא ירוויח בדרך הזאת הרבה כסף. בלית ברירה קיבל הבן את הדין, ובלב כבוד על ההפסד הגדול שלא יזכה להיות עם אביו

יותר טוב", איפה שאתה נמצא כעת ברור במאת האחוזים שכעת זהו הדבר הטוב ביותר עבורך. וראיתי בזה וורט נפלא בשם מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל על מה שנאמר בפרשת שמות "של נעליך מעל רגליך", שאדם חושב ומנסה להיכנס לתוך נעליים שאינם שלו, נדמה לו שמסגרת אחרת וסביבה אחרת הם שיביאו לו את הישועה, אך צריך להאמין שהקב"ה "מכין מצעדי גבר" ובעל כרחו של אדם הוא שם אותו על מקומו, ונכון לרגע זה, זה מה שהכי טוב עבורו. (מובא ב"באר הפרשה").

כשנכנסים לדמיונות צריך פשוט להסיר את הנעליים ופשוט לעמוד על הקרקע...

וכך אומר ה"חפץ חיים" (ח"ח עה"ת שמות גה): "אל תאמר לכשאפנה אשנה – אמרו ז"ל. כי האדם חושב בנפשו לכשירחיב לו ד' את גבולו ויוטב מצבו, אז יעסוק בתורה ובמצות, אבל לא כן עכשיו כשהוא בצרה ובמצוקה. ולזה אמר הכתוב "כי המקום אשר אתה עומד עליו" היינו באותו מצב ובאותה שעה, קודש הוא, דאפשר שרצון ד' הוא דווקא בעבודה מאותה שעה הדחוקה, וכבר ארז"ל במ"ר שה"ש פ"ח, הלומד תורה בצער נוטל אלף בשכרו, שלא בצער נוטל מאתים. ולפום צערא אגרא אמרו ז"ל".

סיפור מופלא מאיטליה וגרמניה

קראתי לאחרונה סיפור מופלא ביותר (בספר "סיפורי נשמה") אחד הצדיקים בפולין היה שולח לבנו בכל ערב שבת שתי רובל בכדי שיוכל לעמוד בהוצאות שבת, הבן היה עמל על התורה יומם ולילה ולא עסק בעניין הפרנסה, והאב היה מסייע בידו, באחד הימים שאל הבן את אביו: מילא בפולין שישנם הרבה צדיקים גם יהודים פשוטים מחזיקים מעמד, יש להם ממי ללמוד, יש מי שיחזק אותם, אבל איך יהודים מחזיקים מעמד בגרמניה, שבאותה

כשסיים האופה את תפילתו פנה אליו הבן של הצדיק ושאל אם יוכל להתארח אצלו בסוכה? והאופה השיב: תיקח בחשבון שיש לי רק סוכה קטנה ועלובה שבניתי מעל הגג, הסוכה רעועה ואני מקווה שהרוח החזקה לא הספיקה לשבור אותה. בלית ברירה נאלץ הבן להצטרף לאופה, הם הגיעו לביתו ושמחו לגלות שהסוכה קיימת, הם עלו על סולם רעוע שהביא אותם לגג, שם התגלה לבן עד כמה הסוכה קטנה ורעועה, הקור היה בתוכה כמעט כמו שהיה בחוץ, וזאת מחמת שהדפנות היו מלאות נקבים וחללים, ובתוך הסוכה שולחן ושולש כסאות רעועות, הבן התיישב על הכסא וחש שבכל רגע הכסא יכול להתמוטט, הוא נאלץ להחזיק כל הזמן בשולחן... האופה פתח סידור ודפדף שוב ושוב כשהוא מחפש את נוסח הזמנת האושפיזין, לאחר זמן מה הוא התייאש, עד שהבן פתח לו את הסידור במקום הנכון, האופה יצא מהסוכה והחל לקרוא את הנוסח הכתוב בארמית כשהוא טועה בשגיאות חמורות לפתע סגר האופה את הסידור ואמר: "סבא קדישא! אברהם אבינו, אני מצטער, הסתבכתי עם הנוסח, אז אבקש בשפה שלי, אשמח אם תסכים לבוא להתארח בסוכה שלי", נכנס האופה עשה קידוש ופתח בסעודה.

באמצע הסעודה נשמע רעש מכיוון הסולם, ורגע אחר כך נכנס לסוכה יהודי שהיה מכוסה גם הוא בקמח, האופה אמר לבן: "תכיר את חבר שלי, זהו אברהם האופה", הבן לא טרח אפילו להסתכל על האורח, וכי זה מה שמעניין אותו כעת עוד אופה עם הארץ... בשפה רפה הוא ברך אותו בברכת "גוט יום טוב" הסעודה המשיכה כששני האופים משוחחים ביניהם בדברים של מה בכך. הבן של הצדיק לא פסק לרגע מלחשוב: מה כעת אבא שלי הצדיק

הצדיק בראש השנה ויום כיפור הוא נסע לאיטליה, ומשם לגרמניה, הוא הצטער מאוד על התפילות המהירות והסעודות הפשוטות בהם השתתף בגרמניה, אך ניחם את עצמו שלפחות בחג הסוכות הוא יהיה עם אביו, וגם מצבו הכלכלי ישתפר לאחר שבאמת הצליח במיוחד עם מכירת האתרוגים.

לאחר יום כיפור רצה הבן לשכור עגלון וותיק בעל עגלה יקרה בכדי שיסיע אותו במהירות לפולין, וכך הוא יספיק להגיע לאביו כבר לקראת יום טוב ראשון, אך "רבות מחשבות בלב איש", שלג מילא את הארץ והדרכים נחסמו לנסיעה סכנת החלקה הייתה בנסיעה, והוא נאלץ להמתין בתקווה שהכול יתייבש מהר, הוא כבר חלם לקחת עגלה יקרה עם שני עגלונים שיעבדו ברוטציה יומם ולילה וכך אולי יספיק להגיע לפולין לפני החג, אך למעשה לא הייתה אפשרות לנסיעה עד שהחג נכנס...

הבן העצוב נכנס לבית הכנסת והתאכזב מהתפילה המהירה והקרירה לטעמו, ומשסיים את תפילתו גילה שכבר כולם עזבו את המקום והלכו לביתם. ומה יהיה עם סוכה? איך ימצא יהודים בתוך עיר שרובה גויים? הוא אמר: ריבונו של עולם, אין לי ברירה, אני נכנע לרצונך, אם אתה רוצה שלא אוכל כזית ראשון בסוכה, ואם אתה רוצה שאישן בלילה הראשון בבית הכנסת, אשתדל לעשות את רצונך בשמחה. עוד לא סיים הבן את דבריו ולבית הכנסת נכנס יהודי שהיה מלוכלך כולו בקמח, מדובר באופה של העיירה שצעד מהמאפייה שמחוץ לתחום ועד שהגיע גילה שכבר סיימו את התפילה, האופה לא וויתר, נעמד במקום של החזן והחל פותח בתפילה בקול גדול, אך אז התברר גודל בורותו, הוא לא ידע לקרוא כל כך טוב ותפילתו נשמעה עם שיבושים רבים.

ולהיפך, כל הדברים הטובים מגיעים מהמקומות הכי לא צפויים, כל ירידה יכולה להיות לצורך עליה, כל חולשה יכולה להביא אתה התחדשות גדולה, רק תכופף את הראש בפני רצון השם ותזכה לגלות כאן ועכשיו את האוצר שהטמין עבורך הקב"ה.

וכפי שמביא הרה"ק ה"דברי חיים" מצאנו זצ"ל על מה שנאמר בתחילת פרשת ויצא "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום", שהקב"ה נקרא "מקום" כי הוא מקומו של עולם, ויעקב אבינו ע"ה ידע שגם במקומות הגרועים ביותר שנראה שהם מתנגדים לקדושה, גם שם נמצא השם יתברך וגם שם אפשר לגלות את כבוד השם ולעשות את רצונו יתברך, ולכן כשהגיע לחרן שהוא מקום חול המכונה חרן על שם החרון אף שיש לקב"ה שם, עם זאת "ויפגע במקום" יעקב מיד פגע ומצא שם את הקב"ה המכונה "מקום".

מסר חשוב מאוד

נסיים את המאמר עם מסר חשוב מאוד, והגם שקשה ליישם אותו באופן מושלם, חשוב מאוד לדעת אותו ולפחות לשאוף ולהתפלל שנוזכה ליישם את הדברים למעשה. ראיתי דבר נפלא בדגל מחנה אפרים [וישלח לב, כה]: הוא מביא מהמדרש על הפסוק "ויותר יעקב לבדו" שאומר המדרש שזהו מה שכתוב "ונשגב השם לבדו ביום ההוא". ומה הקשר בין מה שיעקב אבינו ע"ה נותר לבדו לבין מה שלעתיד לבוא נשגב השם לבדו? מבאר ה"דגל מחנה אפרים" שכל אחד חייב לומר לעצמו "כל העולם לא נברא אלא בשבילי", ומי שבאמת חושב כך פשוט לא אכפת לו מה חושבים עליו, והוא לא מתחנף לאף אחד, כי הוא זוכר שבעצם הוא העיקר של העולם, וכל העולם רק טפלים אליו, ואם כן הם אלו שצריכים לו ולא

עושה, וחבל שאני לא זוכה להיות במחיצתו ברגעים כל כך נעלים.

בלילה השני של יום טוב הנוהג בחו"ל מצא את עצמו שוב הבן בסוכתו של האופה, ושוב חזר על עצמו הטקס כאמש, והפעם הגיע לבקר אותם יצחק האופה, ולמחרת במוצאי יום טוב חזר על עצמו שוב הכול, והפעם הגיע לבקר אותם יעקב האופה. גם הבן חזר על התנהגותו כמו בפעם הראשונה, הוא ממש לא התרגש מהאורח שהופיע בסוכה, ולא פסק מלחשוב ולהתגעגע לבית אביו, כשהוא מצפה ומייחל שכבר יוכל לצאת לדרך אל בית אביו שבפולין.

עם תחילת חול המועד שכר הבן עגלה יקרה הרתומה לסוסים חזקים ומהירים ועימם שני עגלונים אשר יעבדו ברוטציה כל אחד עשר שעות, וכשזה ינהג זה ינוח, וחוזר חלילה, התענוג הזה עלה לו הון רב, אך הכול הוא עשה בכדי לזכות להגיע לבית אביו לקראת הושענה רבה. בשעה טובה ומוצלחת כשעתיים לפני הושענה רבה הגיע הבן לבית אביו מתוך כיסופין והתרגשות רבה. כשניגש הבן אל אביו הצדיק ולחץ את ידו, שאל אותו הצדיק: "נו, ראית שגם בגרמניה יהודים מחזיקים מעמד?" באותו הרגע הבין הבן את הכול, ופתאום הוא זכה להבין שבעצם אברהם האופה לא היה זה אלא אברהם אבינו ע"ה.

האם ידע האופה שאברהם האופה הוא אברהם אבינו? האם האופה היה בעצם צדיק נסתר? לעולם לא נדע, אך דבר אחד נוכל ללמוד מהסיפור הזה: אם הקב"ה שם אותך במקום מסוים, אז נכון לרגע זה כאן בדיוק תוכל לעשות את רצונו יתברך בצורה הטובה ביותר! אתה כבר נמצא בבית הכנסת הזה? אתה כבר נמצא בסיטואציה הזאת? זה לא במקרה, אין כאן טעות ואפילו לא פספוס.

נשגב השם לבדו, והוא בלבד אחד ושמו אחד. אם הבנתי נכון את דבריו הקדושים, אזי כך היא כוונתו: כל עוד שיהודי עושה דברים מתוך שיקולים של "מה יאמרו אחרים", עדיין אין עבודתו שלימה, ועדיין לא ניכר שבאמת רק השם יתברך הוא ה"בעל הבית היחיד", כי גם החברים קובעים כביכול... אך מי שזוכה להשים מול עינו רק את השיקול היחיד של "מה השם רוצה ממני כעת", הוא זה שכבר עכשיו מביא את היעוד הנכסף של "ונשגב השם לבדו."

יהי רצון שנוכה ליישם את הדברים, ונוכה למנוחה ושלווה ולישוב הדעת לעבודתו יתברך, אמן ואמן.

הוא צריך להם. וממשיך ואומר וזה לשונו: "וזה מדריגה גדולה מאוד כשזוכה לזה, ואז בוודאי הוא עובד להשם לבדו בלי שום בלבול ועירוב מחשבה ופניה אחרת, וגורם בזה ביטול כל הקליפות ונכנעים תחת יד הקדושה והשכינה."

לאור זאת הוא מבאר את דברי המדרש כך, שמי שהוא בבחינת "ויותר יעקב לבדו", שמאמין שהוא העיקר בעולם, וכך הוא תופס אחריות ועושה את עבודתו בשלימות, ואף אינו לוקח בחשבון את מחשבות ותגובות הסביבה, הנה יהודי כזה בוודאי עושה את עבודתו כמו שצריך, עד שבזכותו מתבטלים כל הקליפות וכו', וכבר כעת נראה ונגלה, כי.

עקידת יצחק בדורנו!

לא יאומן כי יסופר, מסירות נפש של יהודי צדיק מארצות הברית שחולה ומשותק רח"ל ושרוי בשמחה תמידית

ובעמקות גדולה, וזאת על ידי לימוד עם חברות אשר קוראים לפניו והוא שומע. הוא לא יכול לדבר, ואף לא לאכול ולשתות, אלא רק מקבל מזון דרך הווריד.

עד לפני כשנתיים הוא יכל להזיז את עפעפי עיניו וכך לתקשר עם הסביבה בעזרת מכשיר שתירגם את התנועות למילים, לבקש עזרה, וכן לשאול שאלות בלימוד, הוא היה מקשה קושיות חזקות ועמוקות. לצערנו בתקופה האחרונה הוא מתקשה לתקשר גם עלי ידי המכשיר, ה' ירחם עליו, אך כל זה לא מונע ממנו להתעקש ולהמשיך את סדר יומו העמוס בעמלה של תורה ברציפות. מרן ה"שבט הלוי" זצ"ל אמר עליו שהוא בבחינת "עקידת יצחק של דורנו".

הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א פרסם לאחרונה (מובא ב"מאמרי חזק" גיליון רצ"ט) עובדות מפליאות ביותר על יהודי תלמיד חכם צדיק מארצות הברית [שמו רבי אברהם דוד בן שרה בלומה שליט"א לרפו"ש], מדובר ביהודי החולה במחלה נוראה הנקראת אל"ס, כבר כשש עשרה שנה. הוא משותק כמעט לגמרי, וסובל מבעיות רבות המצריכות הרבה טיפולים רפואיים לא קלים, זאת לצד כאבים וייסורים קבועים בצורה נוראה רח"ל. הרופאים אומרים שגויים אשר יש להם מחלה שכזאת אין להם שום רצון לחיות ומחמת הייסורים והדיכאון הם קורסים ומתים. אך מיודענו הצדיק מתעקש ללמוד במסירות ש"ס ופוסקים, שעות על גבי שעות, ברציפות

שמחה לא טבעית

היהודי הזה התפרסם בעקבות מעמד של סיום הש"ס אותו הוא זכה לסיים בשנת תשע"ט, כאשר על כל מסכת הוא חזר לפחות שלוש פעמים, ולא הסכים להגיע לסיום לפני שחזר וביירר נושאים שחש שעדיין אינם ברורים אצלו בשלימות. בתחילה הוא ביקש לערוך את מעמד הסיום באופן מצומצם, אך התבטל לדברי כמה מהגדולים שליט"א שאמרו לו שמעמד כזה יכול לעשות חיזוק גדול אצל רבים, הוא הסכים שיבואו רבים למעמד אך בתנאי שבתחילת המעמד ילמדו כל המשתתפים שעתיים ברציפות. ואכן כל מי שזכה להשתתף במעמד יצא משם עם קבלות וחיזוקים. ההתפעלות הגדולה ממנו היא לא רק מהעקשנות ללמוד ולהעמיק מתוך ייסורים נוראים והגבלות קשות, וזה גם כאשר הוא מאושפז ועובר טיפולים לא פשוטים, הוא מתעקש לנצל כל רגע פנוי ללימוד, ומלבד זאת הוא מתעקש על קיום המצוות בהידור מתוך מסירות עצומה, אך לא פחות גדלה ההתפעלות מהשמחה המרובה בה הוא שרוי תדיר. לפני כשתיים עשרה שנים היה שרוי במצב בריאותי קשה במיוחד ובית החולים הזעיק רופא לביצוע ניתוח דחוף, כאשר ראה הרופא את מצבו החלש הוא אמר שחושש מלבצע את הניתוח כי יש חשש שהניתוח יביא למוות מייד רח"ל, וכנגד זה ממילא במצב שכזה לכאורה הוא יפטר בעוד כמה ימים, כי אנשים במצב שכזה קורסים מתוך דיכאון עמוק, אך בני המשפחה הסבירו לרופא שמדובר כאן באדם ששרוי בשמחה עצומה, הוא השתכנע וביצע את הניתוח בהצלחה בס"ד.

לפני כמה שנים שאלו אותו כמה רופאים איך הוא מרגיש, והוא השיב להם שמעת שקיבל

את המחלה רח"ל לא היה אצלו אפילו רגע אחד של עצבות! כי כל הזמן הוא שמח על שיכול הוא לעסוק בתורה ובעבודת השם, כיון ששמחה אינה תלויה בשום דבר גשמי, ויתכן שיהיה לאדם כל טוב ויהיה בעצבות וכנגד זה יתכן שיהיה אדם במצב נורא ויהיה בשלמות השמחה, וכל זה מתוך ריבוי עצום של אהבת ה' למעלה מן הטבע ממש. ואחד מגדולי הדור שליט"א הגדיר את מצבו שבתוך מצב שהגויים מגדירים אותו כגיהנום הוא בנה לעצמו גן עדן!

מסירות נפש

אספר כמה עובדות של מסירות נפש, מתוך עובדות רבות שמביא הגרצ"מ זילברברג שליט"א, עובדות שקיבל מקרובי משפחתו והחברות שלו, והוא אישית בקשר קבוע אתו וזכה לפגוש אותו כמה פעמים.

כשחזר לביתו במוצאי יום כיפור והיה נראה כגוסס חלילה לא הסכים שיכניסו בתוכו שום טעימה עד אחרי שיבא מישהו לעשות לו הבדלה.

חולים במצב שכזה זקוקים לעזרה תמידית, לדוגמא להיזי להם את היד ולכסות את הרגל וכדומה, ויהודי זה מתאמץ לא להטריח את האחרים והוא ממעט בבקשות. אך בשעה שלומד הוא שקוע שעות ארוכות בתורה ואינו מבקש שום דבר גשמי, כיון שברוב התעמקותו בתורה הקדושה מתוך אהבת ה' עצומה מאד שוכח הוא מכל ייסוריו, וכל הזמן הוא שקוע רק בלימוד הסוגיות. רציפות בלימוד היא העבודה המרכזית שלו, ולפעמים זוכה ללמוד שבע שעות ברציפות! לפני כשתיים כשהיה יכול לתקשר על ידי המכונה עם העיניים היה כותב להרבה בחורים שבאו אצלו ובכל מכתב היה מבקש מהבחורים

חציצה מהמחט וכו', וביקש מאד שיחפשו וריד במקום אחר, על אף שכל דקירה הוא ייסורים, וחיפשו עוד ודקרו כמה פעמים עד שמצאו.

מסילת ישרים

לקראת מעמד סיום הש"ס הוא ביקש שיחלקו ספר מסילת ישרים לכל המשתתפים, וכתב בעיניו מכתב לכל המשתתפים בזה הלשון: "הספר הקדוש מסילת ישרים שמיוסד על עשר מדרגות בעבודת ה' זו למעלה מזו, והמדרגה הראשונה היא לימוד התורה, ישתבח שמו יתברך שנתן לי את הזכות ללמוד ספר זה עשרות פעמים, וההתקשרות עם ספר זה סייע לי מאד להצליח לעבור את כל המעברים שלי שאוכל להתחזק בכל הזמנים. ידידי היקרים! הבה נתאחד בחבורה שביחד לומדים מסילת ישרים, לקבוע שיעור בזה הספר הקדוש, ועל ידי זה נוכל להמשיך להחזיק מעמד בעזה", עדי נזכה להגאולה השלימה בקרוב במהרה בימינו אמן, באות הוקרה מעומקא דליבא, אברהם דוד בן שרה בלומא".

יהי רצון שיהיה החיזוק מפרסום הדברים לרפואתו השלמה של הרב אברהם דוד בן שרה בלומא בתוך שאר חולי ישראל, ונזכה לקחת למעשה משהו מהמסירות נפש של צדיק זה החי בתוכנו! ונאמין באמונה שלמה שהקב"ה אוהב אותנו ועושה אתנו אך טוב וחסד, ושאם הוא שלח לנו ניסיון כלשהו סימן שיש לנו את הכוח לעמוד בו. ויהיה רצון שנזכה לקדש שם שמים ולהתבטל לרצונו יתברך, ושמעכשיו יהיו רחמים מגולים לכל בית ישראל, אמן.

שיקבלו עליהם קבלות וחיזוקים בעניין הרציפות בלימוד, ובהרבה מכתבים הוא כתב: "כשאישי ישראלי מתנהג באופן של למעלה מן הטבע גם הקב"ה מתנהג עמו למעלה מן הטבע", וכתב שם שהוא מרגיש שכיון שהוא לומד ברציפות למעלה מן הטבע כמו כן הקב"ה מתנהג עמו למעלה מן הטבע ונותן לו חיים.

פעם היה אצלו בחור שהיה חלש מאד ביהדות וכבר אמר להוריו שהישיבה היא גיהנום בשבילו רח"ל, ושבסיום השנה הוא יעזוב את הישיבה, כשביקר הבחור את היהודי הצדיק הזה הוא כל כך התפעל מלראות את ההתמדה והשמחה על אף המצב הבריאותי הנורא, הוא לא יכל להירדם בלילה מרוב התפעלות ובישר להוריו שכיון שראה יהודי שאינו יכול לזוז ונמצא במצב נורא והתורה נותנת לו חיות ושמחה באופן נשגב מאד, לכן הוא החליט להישאר בישיבה, ולהתחיל לגלות את הגן עדן שבתורה.

בתקופה האחרונה ממש, פעם כשהיה עייף מאד שמו לב שהוא לא נרדם, היה ניכר שמשוהו מפריע לו אבל לא הצליחו לגלות מה העניין, הגוי שעזר לו לא היה שם באותה שעה, הזעיקו אותו, הוא בדק וישר עלה על הבעיה... אין לו ציצית! מיד הלבישו לו את הציצית ותיכף הוא נרדם.

פעם חיפשו אצלו הרופאים ווריד שיהיה אפשרות לחבר אינפוזיה, ודקרו הרבה אך לא מצאו וריד, עד שמצאו על גב היד וכל הסובבים שמחו, אך ראו שהוא לא מרוצה, וכתב על ידי המכונה שלצערנו כמעט בכל המצוות הוא צריך לקיים באופן של שומע כעונה, ומהמצוות היחידים שהוא יכול לקיים בפועל ממש הוא נטילת ידיים, ועכשיו יהיה לו

איך מבטלים את הגזירות נגד הדת

בעקבות המחאות

את כל מי שמתאמץ ללמוד במסירות, כל אברך שלומד מתוך הדחק, כל יהודי שמתאמץ לבוא לשיעור תורה אחרי יום עבודה מעייף, אם ככה נכבד את התורה זה ישפיע גם על החברי כנסת, זה ישפיע אפילו על הגויים, הם ירגישו שהתורה היא מעל הכל. הכל תלוי בנו, אם אנחנו מכבדים משהו באמת, זה נותן גם לאחרים תחושה שזה משהו רציני ומכובד.

איך משפיעים על ממשלת פולין

התעוררתי לזה בעקבות סיפור מדהים שקראתי לאחרונה, זה אולי הסיפור הכי מדהים שקראתי בחיי.

בתקופה של החפץ חיים זצ"ל היה בפולין בעיר גרודנא מפעל גדול לטבק, המפעל היה בבעלות יהודי אחד וגם רוב העובדים היו יהודים, והנה הגיע תקופה שהיה קצת מחסור בטבק, אז ממשלת פולין הוציאה צו שהמפעל חייב לעבוד בשבת בכדי לעמוד בקצב של ההספקה.

אבל מה לעשות שהיהודים הצדיקים לא רצו לעבוד בשבת? אז הם נכנסו למרן ה"חפץ חיים" זצ"ל להתיעץ אתו מה לעשות כדי לבטל את הגזירה. החפץ חיים אמר להם: תארגנו בגרודנא כנס חיזוק שמירת השבת והשם יעזור.

היהודים מגרודנא חשבו שאולי החפץ חיים שהיה כבר מאוד זקן לא הבין אותם, כי מה יעזור לארגן כנס בגרודנא, הרי הממשלה נמצאת בוורשה? אז הם שאלו את החפץ חיים: הרב מתכוון שנעשה את הכנס בגרודנא ולא בוורשה? אז החפץ חיים אמר להם: כן, כן,

לאחרונה אנחנו שומעים רבות על גזירות שמנסים לגזור נגד הדת בתחומים שונים, ומשמים דפדפתי בגיליונות קודמים של "אשריכם ישראל" ומצאתי שם דברים שפרסמנו בגיליון של אייר תשע"ז. מדובר בתקופה של מאבק על כבוד השבת בארץ הקודש וכתבנו דברי חיזוק שהמסר היוצא מהם שאם אנחנו רוצים שהממשלה תכבד את הדת אנחנו צריכים בעצמנו לכבד יותר את הדת לפי הרמה שלנו, וזה כבר ישפיע עליהם, אז הנה המאמר כפי שפורסם בשעתו:

אתם יודעים, לאחרונה יש הרבה מחאות על חילולי שבת בכל מיני מקומות, יהודים צועקים על זה שפותחים עסקים בשבת ומפרים את הסטטוס קוו. אתם יודעים מה באמת יעזור? יש עצה אחת שהיא העצה הכי טובה בעולם!

אם אנחנו נכבד את השבת "עד הסוף", מה שלא מתאים לשבת נתרחק ממנו בשבת, באמת כל השבוע נחכה לשבת ונתייחס אל השבת כאל האורח הגדול ביותר, אז זה ישפיע על כולם, כולם ירגישו שיש כאן משהו רציני ויפחדו לזלזל בו.

כל פעם שיש גזירות כנגד בני הישיבות, אז גדולי ישראל אומרים להתחזק בלימוד התורה. מה הקשר? איך זה יעזור? אז חוץ מהסגולה של התורה שהיא מגינה ומצילה, יש בזה עוד עניין, אם אנחנו נכבד את התורה עוד יותר ממה שאנחנו מכבדים אותה, כשלומדים תורה לא מפסיקים כי זה "לא נעים מהתורה" לדבר באמצע שלומדים אותה, וכן אנחנו נכבד

דברי חיזוק

ואם כבר העתקנו מגיליון ישן, אז הנה עוד קטע שפרסמנו בסוף שנת תשע"ז בתור מכתב חיזוק:

התקופה האחרונה עברה על כולנו עם טרדות וקשיים, הן הגאולה כבר ממש בפתח, ועמה יחד מתגברים הניסיונות של "עקבתא דמשיחא". אך כפי שכבר הבאתי את המשל לווילון שמסווה את האור, שככל שהווילון עבה יותר – סימן שהוא בא להסתיר אור גדול יותר, ולכן ברור לכולנו שכל הניסיונות והקשיים הם סימן חזק לכך שממש בקרוב נזכה לראות את האור הגדול!

הקב"ה, אבינו אוהבנו, מחכה רק לעוד קצת תפילות, עוד קצת אהבה בין ילדיו, וכבר נמצא את עצמנו בתוך בית המקדש... אך לבנתיים, כדאי שנזכור שדווקא הקשיים מקרבים אותנו אל הקב"ה, כי כשיש קשיים זוכרים לדבר עם השם יתברך, מבקשים את מה שצריכים, אך גם זוכרים להודות על מה שכן בסדר...

וכמו כן כשיש קשיים ומתפללים, נזכרים להתפלל גם על האחרים, ועיקר העיקרים, מתאמצים להתחזק באמונה וכך זוכים עוד יותר להתקרב אל אבינו אוהבנו.

כי בכל פעם שאתה אומר בפיד: "אני מאמין שהכול אך ורק מאת השם יתברך, והכל אך ורק לטובה", זה משפיע על הפנימיות שלך, לחוש את האמונה הזאת בכל האברים.

ואומר ה"שם משמואל זצ"ל (הובא ב"באר הפרשה") רמז נפלא לזה שדווקא הקשיים מקרבים אותנו אל הקב"ה. שהנה אמרו חז"ל (מנחות מט.) "אין מחנכין את מזבח הזהב, אלא בקטורת הסמים של בין הערביים", ש"קטורת" מלשון קשר, ורומז על הקשר שבין יהודי לקונו,

תארגנו בגרודנא וגם אני אבוא לכנס ואחזק את הציבור.

אותם יהודים יצאו מהחפץ חיים כשהם מתפללים מאוד ממה שהוא אמר ומתוך אמונת חכמים הם ארגנו את הכנס. החפץ חיים כבר היה זקן מופלג והוא עשה מאמץ להגיע לגרודנא ולמסור שיחת חיזוק. בסוף הכנס הוא ניגש לשני אברכים תמימים שעמדו בצד וביקש מהם: בבקשה תיסעו לוורשה ותיכנסו למשרד התעשייה, תבקשו להיפגש עם שר התעשייה והמסחר, ותמסרו לו שאתם הנציגים של הקהילה היהודית בגרודנא ואתם מבקשים לידע את הממשלה שפתיחת מפעל הטבק בשבת נוגד את אורחות חיינו כיהודים.

החפץ חיים ביקש והאברכים עלו על הרכבת שנוסעת לוורשה, והעיר גרודנא נבוכה...

יותר נכון עסקני העיר ה"חשובים" לא הבינו מה הולך כאן, אם החפץ חיים רוצה לשלוח שליחים לשר התעשייה בוורשה אז בשביל מה הוא הגיע לגרודנא? ולמה הוא לא שלח את העסקנים הכי וותיקים ומנוסים בפגישות עם שרי הממשל?

אבל מהר מאוד התפרסמה הבשורה הטובה: ממשלת פולין ביטלה את הצו!

מה התברר? החפץ חיים הבין שאם פתאום הממשלה מפריעה ליהודים בגרודנא לשמור שבת כנראה ששרי הממשלה הרגישו שהשבת לא מספיק חשובה אצל היהודים ולכן אפשר לחייב אותם לחלל את השבת, וברגע שיהודי גרודנא התחזקו בשמירת השבת, הם התחילו לכבד את השבת עוד יותר, אז פתאום גם הממשלה של הגויים מכבדת את השבת! כי אם אנחנו היהודים מכבדים באמת את השבת זה משפיע אפילו על הגויים בעיר אחרת...

להחשיב בעיניו כל דרך וכל פעולה שהוא עושה בעבודת השם יתברך, ולהאמין ולידע שכל פעולה באיזו מדריגה שהיא פועלת למעלה, ובזה יוכל לעזוב הרגילות שלו ולתקן הכול. כי כל זמן שאינו חשוב בעיני עצמו לא יוכל לעזוב את הרגילות שלו ולשוב לדרך הטוב, וזהו 'חשבתי דרכי' שהחשבתי את דרכי "ואשיבה רגלי" – שבזה השבתי כל הרגילות שלי אל עדותיך".

לכן ידידי היקר, אני רוצה להזכיר לך ולי, שעבודתנו חשובה מאוד אצל הקב"ה, ובכל עת ובכל שעה אנו אהובים ביותר אצל אבינו מלכנו. ועיקר מה שהקב"ה מצפה מכולנו, הוא שלא נפסיק להתפלל, כשיש לנו דבר טוב – שנודה להשי"ת, וכשנרגיש קושי – נבקש את עזרתו יתברך, וכשנודה על מה שטוב לנו – שלא נשכח לבקש גם על אלה שעדיין לא נושעו! כי טבעו של אדם שבשעה שטוב לו הוא רק שמח ומודה, אך יכול לשכוח מהאחרים חלילה.

יעזרנו השם יתברך שנחזיק מעמד גם ברגעים האחרונים של הגלות, ונזכור שלרגע איננו נמצאים לבד! חזק חזק ונתחזק!

שהקשר מתחזק דווקא ב"בין הערביים", בזמן של חושך...

ידידי היקר! תרשה לי גם במכתבי זה להזכיר לך עד כמה בדור שלנו, ודווקא בתוך הניסיונות שלנו, ניתן להתקרב אל הקב"ה יותר בקלות, ועבודתנו הרוחנית חשובה מאוד בשמים, בבחינת "יפה אחד בצער ממאה שלא בצער", כי הגם שהיו בהרבה דורות קשיים וניסיונות, הרי שדורנו חלש מאוד מבחינה נפשית, וגם מבחינה רוחנית, ולכן כל דבר קטן שאנו עושים לכבוד השם יתברך, הוא חשוב מאוד.

וכך אומר ה"בית אהרן" זצ"ל (הגש"פ): "אהובי אחי, תאמינו לי! והוא מלא מכל הספרים, אשר מה שהיו צריכים הצדיקים הראשונים להשיג בכמה ימים וחודשים, אפשר כעת לתקן בשעה אחת, מחמת שכעת העולם הוא יותר בשפלות, בבחינת רגל, חס הקב"ה על עולמו ומוריד קדושתו למטה, וכעת תהילה לקל שורה קדושתו למטה לארץ, וזוהי עיקר העלייה של עולם הזה, ממילא מובן שבקל יוכל האדם להשיג קדושתו ואורו של הקב"ה". עוד אומר ה"בית אהרן" (סוף חנוכה): "צריך כל אחד אף שהוא במדרגה פחותה מאוד,

הגליון החודשי מוקדש לרפואתם השלמה של:

**רחל צפורה פייגא בת ציונה צירל דבורה
אליהו בן רחל**

**ניתן להשתתף בזיכוי הרבים בהדפסת הגיליון
לתרומות והנצחות לרפואה או לעילוי נשמה**

נא לפנות במס' 08-974-3208

אני יהודי גאה

סיפורו של מנהל חברה טכנולוגית

עד כמה עלינו להודות, למי שאמר והיה העולם על שזכינו להיוולד לעם היהודי- לא ניתן לתאר ולשער. לעיתים האדם נקלע למבוכה בשל סממני החיצוניים, אולם עלינו לדעת, כי אף בקרב הגויים יודעים להעריך את העם היהודי ומהי האמת. להלן מעשה המופלא, שיש בו כדי ללמדנו על כך. ומעשה שהיה- כך היה:

החיים רצופים בהפתעות, אבל שום דבר לא הכין את מר צבי בן- אהרון לטלפון שצלצל בחדרו בבית המלון במומביי ערב אחד לפני כשש שנים. מעברו האחר של הקו היה אדמירל בכיר בחיל- הים ההודי. "מיסטר בן- אהרון?" שאל איש הצבא ההודי באנגלית, "האם אפשר להיפגש אתך, אצלך בחדר, לצורך שיחה פרטית?" הבקשה המסתורית עוררה את סקרנותו של מיודענו. המאורע התרחש באחד הימים האחרונים של תרגיל צבאי ישראלי - הודי משולב, שבו נוסו מערכות נשק מתקדמות.

כמנהל בכיר באחת מחברות הטכנולוגיה המובילות בארץ התבקש בן- אהרון ללוות את התרגיל מתחילתו ועד סופו, תהליך שנמשך מספר שבועות. עתה הוא ציפה בקוצר רוח לחזרתו הקרובה לישראל. פליאתו הגדולה נבעה בשל העובדה שאת איש הצבא ההודי נהג לפגוש יום ביומו, ולכן היו הזדמנויות רבות בהן יכול היה האדמירל לשוחח עמו. מה יכול להיות כה חשוב שהאיש ירצה לקיים אתו פגישה מיוחדת, נפרדת ופרטית?

התעלומה התבהרה כעבור שעות אחדות, כאשר האדמירל נקש על הדלת חדרו, כשהוא לבוש בבגדים אזרחיים על מנת שלא למשוך תשומת לב. "מיסטר בן- אהרון", הוא פתח ללא שהיות, ברגע שנסגרה מאחוריו הדלת, "אתמול עברתי בדיקה רפואית והרופאים אבחנו אצלי מחלה חשוכת מרפא. הם אומרים שנתרו לי לא יותר משלושים ימים לחיות". צבי השתתף בצערו של ההודי, אך תמיהתו לא פגה, שכן מה הוא מצפה ממנו לעשות?

"מיסטר בן אהרון", האדמירל היהודי הישיר את מבטו לתוך עיניו ואמר: " אתה יהודי. אני עוקב אחר כך מאז שהגעת לכאן, אתם אדם קדוש. אני רוצה שתברך אותי שאזכה לחיים".

"הבקשה הייתה כה בלתי צפויה, שבמשך מספר רגעים נעתקה נשימתו. בסוף גמגמתי ואמרתי לו: 'למה שלא תלך לחכמי הדת שלך, שהם יעזרו לך?'. ההודי העווה את פניו והפטיר: "אני יודע, והם יודעים שהכול שטויות. אתה יהודי. אתה הדבר האמיתי!"

מה לעשות? למען האמת לא הייתי בטוח איך צריך לנהוג. הרמתי טלפון לרב שלי בארץ והתייעצתי אתו. הוא אמר לי אין בעיה לברך את הגוי והדבר אף יכול להביא לקידוש השם. למחרת שב האדמירל ההודי וזכה בברכה המיוחלת. כעבור מספר שבועות, כאשר השניים שבו ונפגשו, התברר, כי המחלה הקשה נבלמה באופן פתאומי ומפתיע ולמעשה האדמירל זכה לעוד שנה וחצי של חיים במהלכם הספיק לחתום על כמה עסקאות בשווי עשרות מיליוני דולרים עם התעשיות הביטחוניות בישראל.

המפגש עם האדמירל היהודי הוא רק מקרה אחד מתוך שורה ארוכה של חוויות ואירועים מרתקים, שבן אהרון חווה במהלך שנותיו הארוכות כיהודי חרדי, שעמד בראש מחלקת הפיתוח באחת מחברות הטכנולוגיה המובילות בארץ בתחום הביטחוני.

כאשר נשאל על יד מאן דהוא: "האם העובדה שאתה מזוהה בצורה כה בולטת כיהודי חרדי, לא גרמה לך לקשיים?" בן אהרון מתחייך. "נהפוך הוא! העובדה שהיהדות שלי בולטת לעין כל, הפכה לנכס עצום. אני זכור, שלפני היציאה להודו לצורך קידום עסקה בשווי כמה מיליוני דולרים הסתכל עליי מנהל החברה בחשש ושאל:

'אתה לא יכול לפחות להצניע את הסממנים הדתיים שלך? אנחנו פוחדים שזה יגרום לבעיות'. ענית לי: 'אני מתכוון לנסוע עם הציצית והזקן, המגבעת

רשות להימנע מלעסוק בייעוץ, אמר לו הרב: דע לך שלכל אדם נגזר כמה עמל וטרדה תהייה בחלקו, מהגזירה הזאת אין אפשרות להימלט! לא יתכן שתהייה טרוד פחות ממה שנגזר עליך, ואף לא יותר ממה שנגזר עליך! ובידך הבחירה להיות טרוד בעניינים של אחרים, במקום שחלילה תצטרך להיות טרוד בענייני בריאות וכדומה של בני משפחתך...

ראיתי סיפור מאד מחזק לעניין זה בספר הנפלא "שאיפות" (עמ' שסו). סיפר אחד מגדולי הרבנים בדורנו את הסיפור הבא לצעיר שומר מצוות שהתקשה בשמירת הדת: "היה זה בשנים שטרם קום המדינה" – פתח הרב את סיפורו. "הימים היו קשים עד מאד, סערות השתוללו בחוצות, המצב ברחוב היה מתוח, ואיש לא ידע מה ילד יום. הבריטים שלטו בכיפה, ולוחמי ההגנה, הלח"י והאצ"ל – חיפשו כל העת דרכים חדשות בכדי למגר את שלטונם.

"חובשי ספסלי בית המדרש – שבלאו הכי היו מועטים – נתמעטו עוד יותר, שכן מפקדי הפלוגות חיפשו כמה שיותר צעירים בעלי מוטיבציה – בכדי לגייסם לשורותיהם, והמצב החומרי הקשה אשר שלט בארץ – והיה חמור עשרת מונים אצל מועטים שישבו והגו בתורה – סייע בידם למשוך אחריהם צעירים רבים מתוך אהלה של תורה. רוחם של רבים נשברה מחמת הקשיים, והם פרקו מעל עצמם עול תורה – והמירוהו בעולמה של מלחמה, בתקווה לשיפור כלשהו במצבם החומרי.

"אני" – המשיך הרב – "נמנתי על אותם מועטים אשר לא מלאם לבם לעזוב את אהלי התורה תמורת נזיד עדישים. חבר היה לי, חבר טוב – אשר אהבתיו כנפשי ויחדיו חזקנו עצמנו כחומה בצורה נגד פיתויי הרחוב, ועסקנו בתורה. תקופה ארוכה ישבנו כמעט בודדים באחד מבתי המדרש הירושלמיים – מחזקים איש את רעהו.

"ויהי היום – אין ויהי אלא לשון צער – וחברי זה גילה לפני את ליבו, ואמר לי: 'אני לא יכול יותר. מערכה פנימית מתחוללת זה זמן בקרבי – וקשתה עלי ההתמודדות עמה. איש אינו מעריך את מסירותינו למען התורה, אנו יושבים כאן בבדידות

והחליפה. זה חלק ממני, וזה אצלי עניין עקרוני. אם לא מתאים לכם, תמצאו מישהו אחר במקומי'. כמובן שהם נסוגו מהדרישה ונסעתי בחזותי הרגילה".

"ואיך באמת התייחסו אליך ההודים?" – "בהערכה עצומה. השיא היה, כאשר הגנרל הבכיר שהיה אחראי על הניסוי משך אותי הצידה ושאל אותי: 'תגיד, למה הישראלים האחרים במשלחת שלכם לא נראים כמוך'... הם אלו שנראו לו מוזרים, לא אני"...

איך מקפידים על שמירת מצוות בסביבה כה זרה? – כמו בכל מקום: על ידי הקפדה על העקרונות שלך. תפילה למשל, היא תפילה. לא חשוב, אם אתה נמצא ברחוב סואן במרכז תל אביב או בסיפונה של ספינת טילים משוכללת בשווי עשרות מיליוני דולרים שמפליגה בלב האוקיינוס ההודי. לא אשכח, כיצד בכל ערב בהגיע שעת תפילת המנחה היה הקצין הבכיר המופקד על הניסוי מורה להפסיק את כל ההכנות. אלפי חיילים ועשרות אניות המתינו בסבלנות, עד שהמדען היהודי סיים את תפילתו. באחת הפעמים, שבהם הניסוי התארך מעבר למצופה, הוא הגיע כדי להתנצל על הפרעה הדתית

שנגרמה. (הובא בגיליון הנפלא "משכן שילה")

סיפורו של קצין הקירות

לכל יהודי מאמין ברור שאין אפשרות לברוח מגזירותיו של הקב"ה, ואם "אדם לעמל יולד" אזי ברור שכל אדם יצטרך לעמול בעולם הזה, אולם הבחירה ביד כל אחד להחליט במה לעמול, ואם כן נחשוב לעצמנו: אם כבר נגזר עלי לעמול, מדוע שלא אבחר לעמול בתורה וקיום מצוותיה?! וכבר אמר רבי נחוניא בן הקנה (אבות ג, י) שמי שמקבל על עצמו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, כך שעמל התורה יהווה תחליף לעמל בדברים של מה בכך. את היסוד הזה מעורר מורנו המשגיח רבי ירוחם ממיר זצ"ל (דע"ת) על הפסוק בפרשת בראשית (ב, ג) "וישלחו ה' אלוקים מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לוקח משם".

מספרים שעסקן רפואי הגיע לסטייפלער זצ"ל והתאונן על כך שכל היום מטרידים אותו בהתייעצות רפואית, ואותו עסקן ביקש מהרב

חדרו ביום שישי התייבש. באותם ימים, כמות האלכוהול שהייתה בצבע – הייתה גבוהה עד מאוד, והבערת אש בקרבת צבע טרי הייתה כרוכה בסכנה גדולה.

"אולם ידידי לשעבר נהג בחוסר זהירות: הוא נכנס לחדרו, הוציא סיגריה מכיסו (מצרך מותרות אשר בימים עברו לא יכול היה אפילו לחלום עליו בחלומותיו האופטימיים ביותר) והדליקה. ואז ארע האסון: האש נתפסה באדי האלכוהול אשר היו מצויים בחדר בריכוז גבוה מחמת מיקומו במרתף בלתי מאוורר, ועד שהספיק הוא להניע אבר – כבר היה כולו אפוף אש ולהבות.

"חבריו, אשר חשו למקום למשמע זעקותיו – מיהרו להזעיק את כוחות ההצלה, וכך – כשהוא מחוסר הכרה וסובל מאחוזי כוויות גבוהים ביותר – הוא הגיע לבית החולים. בנתוני אותם הימים – לא היה ניתן לעשות הרבה למענו. צעקותיו עלו עד לב השמים, ולא הייתה כל דרך להקל עליו מלבד להרדימו שוב ושוב. אולם באותם רגעים בודדים שבין עלפון אחד למשנהו – היה מבקש דבר אחד: הביאו לי את ידידי משכבר – חפץ אני לראותו.

"את כל זאת" – המשיך הרב וסיפר לצעיר היושב מולו – "שמעתי מהקצינים הבריטים אשר נכנסו אל בית המדרש ובקשוני להתלוות אליהם, וכך, במצב זה – ראיתי את ידידי לאחר שנה של פרידה. צמרמורת אחזתני כאשר נכנסתי לחדרו בבית החולים. הוא שכב מחוסר הכרה, עטוף מכף רגל בתחבושות, אולם כאשר אך הזכירו את שמי לאמור כי הגעתי – פקח את עיניו, הביט אלי, וכמו יודע כי אלו מילותיו האחרונות עלי אדמות – אמר חלושות: צדקת ידידי, 'אדם לעמל יולד'!!

אם לא ימצאוך הקשיים כאן – הם ידלקו אחרך ויתפסוך במקום אליו סבור הנך לברוח!! טוב לך ליטול על כתפך עולה של תורה, לעמוד בניסיונות הכרוכים בכך, ולזכות בזה ובבא – מאשר להתמודד עם קשיים אחרים, ולהפסיד את שני העולמות!!".

את אשר התחולל בליבו של הבחור באותם רגעים – לא נוכל לדעת, אך ידוע לנו בלי צל של ספק: הוא נשאר

וגוועים ברעב – לא אוכל יותר שאת זאת. עובר אני אל הצד שכנגד – שם ייטב לי".

"ניסיתי לדבר על לבו" – המשיך הרב וסיפר – "אך ללא הועיל. לא היה טיעון שלא העליתי בפניו. ניסיתי לשכנעו בכל דרך אפשרית – אך לשווא. החלטתו הייתה נחושה – וכל דברי לא הצליחו להיזו מדעתו אפילו כמלא נימה. משראיתי כי בדברים לא אוכל לשכנעו – התחלתי לבכות בדמעות שלישי תוך כדי שאני מתחנן בפניו שלא ישאירני לבדי, אך אפילו הדמעות לא הצליחו לרכך את ליבו שהתקשה ע"י התלאות הרבות.

"טרם פרידתו ממני, משראיתי שאינני מצליח לשכנעו בשום דרך – ניסיתי את הקלף האחרון. בקול חנוק מבכי זעקתי אליו מעומק נשמתו, וכה אמרתי לו: זכור ידידי, כי 'אדם לעמל יולד'! אם סבור הנך כי תוכל לחמוק מן הקשיים, לברוח מן ההתמודדויות ולהינצל מן הניסיונות – טעות בידך!! אותם הקשיים אשר חוסך הנך כעת – יפקדוך במקום אליו אתה הולך!!

"אני את שלי עשיתי – אך תועלת לא הייתה בדברי. ידידי נופף בידו נפנוף אחרון לפרידה, פנה לאחור – והלך לדרכו.

"אותו בחור – מוכשר היה, ומלבד זאת היה לו כשרון לשפות – כשרון אשר היה מבוקש מאוד באותם ימים – והוא שלט שליטה מוחלטת בשלוש שפות. הבריטים, אשר ידעו אל נכון את התועלת שיכול הוא להביא להם – מיהרו לגייסו בין שורותיהם כקצין חוקר. במשך כשנה הוא שימש בתפקיד זה במסירות ונאמנות, אך בו זמנית התפוגגה לו אמונתו, ונאמנותו לתורה ומצוותיה – נפגעה קשות... הוא השליך מאחורי גוו את כל אותם ערכים אשר עליהם מסר נפשו עד לפני זמן לא רב, וכל זאת בכדי להשיג עוד כמה הנאות חומריות אשר נמנעו ממנו בעבר.

"יתכן ולא הייתי יודע מאומה מאשר עלה בגורלו של ידידי לשעבר, לולי אותו מעשה שארע עמו. יום אחד – ושבת קודש הייתה זו – ירד הוא אל משרדו שהיה מצוי בקומת המרתף של אחת המפקדות הבריטיות, בכדי לבדוק אם כבר הצבע בו צבעו את

קו החיזוקים

"אשריכם ישראל"

כל שיעורי הדב שמעון גוטסמן שליט"א

תחת קודת גג אחת

במס' 077-260-9134

👉 מסד יומי קצר 👈

👈 השיעור השבועי ב"אור החיים" הק' 👈

👈 שיחות חיזוק והרצאות אקטואליות 👈

לטובת נשמת

האדמו"ר מנדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע

נלב"ע ז' אדר תשע"ב

לזכות התורם לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

יגעת י ומצאת י

מאמרים וסיפורים בני זמנינו
לחיזוק עמלה של תורה בשמחה

אלבום

מעוטב
בהסכמותיהם
של גדולי
ומאורי הדוד
שליט"א

הספר
שנתן לרבים
חשק, חתיקות
ושמחה בתורה

- < מה אני יכול לעשות כדי שאזכה ליותר חשק ותענוג בלימוד?
- < האם גם לגדולי ישראל לפעמים לא היה חשק, האם גם הם נפלו ונכשלו?
- < למה יש כאלה שלא עובדים את השם ודווקא להם יש "חיים טובים"?
- < איך אדע אם הביקורות שלי על עצמי נובעת מהיצר הטוב או מהיצר הרע?
- < כיצד אידע אם הקנאה שלי באחרים נובעת מקנאת סופרים?
- < למה השם לא מסיר ממני את כל המפריעים להתעלות?

הפצה ראשית - ספריית גיטלר

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
להזמנות בכמויות 08/9743208